

Leven met een geheim

Leven met een geheim

Frida den Hollander

Schrijver: Frida den Hollander
Coverontwerp: Koos den Hollander
Illustraties: Frida den Hollander
ISBN:978940412195

Inleiding

Evenals mijn vorige boek “Samen eenzaam” is het de bedoeling, dat mensen zich herkennen in de verhalen en er hun voordeel mee doen. In “Samen eenzaam” waren het verhalen van ouderen, die vertelden hoe eenzaam ze zijn geweest in hun jeugd in en met het gezin. Meestal werd die eenzaamheid veroorzaakt door een geheim in het gezin. Dit geheim zorgde ervoor, dat kinderen in een dergelijk gezin een verstoorde jeugd hebben gehad en misschien eenzaam zouden kunnen worden als ze oud zijn, door het feit, dat ze nooit hebben geleerd sociale contacten te leggen. Nu vertellen jong en oud hun verhaal over een geheim. Sommige verhalen zijn uit mijn eigen leven. Er zijn natuurlijk ook geheimen, die onschadelijk lijken voor de mens, die moest omgaan met een geheim. Er zijn grote geheimen, kleine geheimen en geheimen met een knipoog. Deze geheimen werden vaak pas openbaar als door omstandigheden “*het geheim*” geen geheim meer was. Zelden lag er van te voren een grote last op de schouders van diegene die een geheim had. Ook niet op de schouders van die mensen, die naderhand van het geheim op de hoogte kwamen. Als er sprake was van een last dan was die naderhand te dragen. De verhalen gaan over volwassenen en hun geheim of het geheim van iemand in hun directe omgeving. De verhalen in dit boek “*Leven met een geheim*” zijn ontstaan door mijn pastorale gesprekken. U kunt nu weer meegaan in het verhaal en er uw voordeel mee doen. De verhalen zijn zo verteld, dat er geen herkenning van personen mogelijk is.

Ik heb de illustraties als silhouet getekend. Net als de mensen met een geheim, is er veel onzichtbaar.

Index

- 1.** Stekjes;
- 2.** De hoofdonderwijzer;
- 3.** Een fout cijfer;
- 4.** Diefstal is het;
- 5.** In goed vertrouwen;
- 6.** Pleegkind;
- 7.** De lappenpop;
- 8.** Een blij kind;
- 9.** Een huisbezoek om nooit te vergeten;
- 10.** Alles veranderde;
- 11.** Hij wist niet, dat hij mijn broer was;
- 12.** Te vroeg of te laat geboren;
- 13.** Twee moeders;
- 14.** Een dood geheim;
- 15.** Een dubbel geheim;
- 16.** Schuld
- 17.** Een adresje.

Stekjes

Iedere keer als iemand mij vertelt, dat er een mooie plant is aangekocht of, dat stekken van een plant is gelukt, moet ik glimlachen en denk aan onze vroegere buurman. Het was altijd heerlijk om bij onze buurman in huis te komen. We hadden goed contact met elkaar. We deden dingetjes voor elkaar zoals het bij goede burens gewoonte is. Ging ik boodschappen doen, vroeg ik altijd of hij nog iets nodig had. Als wij een paar dagen weg waren, gaf de buurman onze planten water. Dat was aan hem besteed. Hij hield van planten. Als je in het huis van mijnheer Van Driel kwam, waande je je in een tropische tuin. Hij had de zeldzaamste planten. Het bloeide en groeide, dat het een lieve lust was. Hij verzamelde al dertig jaar bijzondere, tropische planten. Al zijn planten waren als stekjes bij hem in huis gekomen. Hij moet enorme groene vingers hebben. Volgens hem was het de liefde voor de planten waarom ze het bij hem zo enorm naar hun zin hadden. “Ik doe niets bijzonders. Ik geef ze op tijd water en ik praat tegen ze. Zo van, volgens mij wil jij een beetje water. Zal ik er wat mest in doen? Jij gaat mij plezier bezorgen. Daar vertrouw ik op. Meer doe ik niet.” Volgens mij had hij een geheime verzorging ontdekt. Dat er iets geheim was, weet ik bijna zeker. Want. Als ik hem vroeg hoe hij toch aan die bijzondere stekjes kwam, glimlachte hij geheimzinnig en zei dan: “Dat zou je wel willen weten, maar dat is mijn grote geheim.” Ik heb me nooit gerealiseerd, dat het inderdaad een geheim was. Ik dacht eigenlijk, dat hij het mij niet wilde vertellen uit angst, dat ik er dan ook mee ging beginnen. Ik gaf hem altijd veel complimentjes. Ik vond, dat hij super groene vingers had en zei hem dat ook.

“Kom eens kijken” zei hij wel eens. Ik moest dan in zijn kasje komen. Achter in zijn tuin had hij een kleine kas staan.

Niets bijzonders. Er stond een elektrisch kacheltje in en er was een raampje, dat automatisch open ging als het binnen te warm werd. 's Zomers had hij een gordijn tegen de zon. Het licht kwam binnen, maar de zon niet. Wat hij voor elkaar kreeg, was wel bijzonder. Ik moest dan naar een nieuw stekje komen kijken. Piep kleine plantjes zonder wortels. Soms zaten er luchtwortels aan. Hij liet me dan vaak aan de hand van een foto zien hoe de plant er later uit moest gaan zien en welke bloemen er aan konden komen. Ik ken hem al heel lang. Het lukte hem iedere keer weer. Ik weet van geen mislukking. Het kan natuurlijk, dat hij mislukkingen zorgvuldig verborgen hield. Het zou kunnen, dat hij zich voor mislukkingen schaamde. Misschien wilde hij niet toegeven, dat er ook maar één stekje het niet gehaald had. "U wilt vast niet zeggen waar u dat stekje nu weer opgeduikeld hebt?" vroeg ik hem. Weer die glimlach: "Dat is mijn grote geheim."

Zijn liefhebberij ging wel erg ver. Hij reisde stad en land af om naar een botanische tuin of planten tentoonstelling te gaan. Hij was vaste gast in de dierentuinen in Europa. Hij werd oud en ik moest er niet aan denken, dat hij in een verzorgingshuis zou komen. Zijn planten waren zijn leven. Zonder zijn planten wilde hij ook niet leven. Een beetje jaloers was ik wel op hem. Het is een weldaad zulke planten om je heen te hebben. Mijnheer Van Driel kon niet lang op vakantie gaan. Hij kon aan niemand de verzorging van zijn planten overlaten. Ik geloof dat hij ze niet in de steek wilde laten. Het waren zijn kinderen.

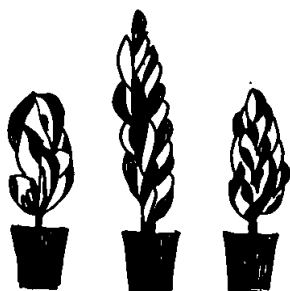
Op een dag werd ik gebeld. Mijnheer Van Driel aan de lijn. "Ik ben gearresteerd en zit op het politiebureau. Wil je kijken of de kat binnen is? Als dat zo is, wil je dan het kattenluik sluiten voor de nacht?" Ja, dat wilde ik wel. Ik deed dat wel meer, als hij ver weg ging. Als hij naar een tentoonstelling of een

dierentuin ging, bleef hij wel eens één nacht weg. Nooit meer dan één. Ik sloot dan het kattenluik voor de nacht en zette het 's morgens weer open. Ik vroeg hem, "Waarom bent u gearresteerd?" "Ach, ik ben bang, dat mijn geheim geen geheim meer is," was zijn antwoord. In mijn verbeelding zag ik hem glimlachen. Ik had de sleutel dus ik kon in zijn huis. Ik vroeg me af of het met de planten te maken had. Ik dacht het wel. **"Mijn geheim is geen geheim meer"** zegt eigenlijk genoeg. De kat was nog niet binnen. Ik heb haar geroepen en met wat lekkers, een kattenbrokje, naar binnen gelokt, heb het kattenluik gesloten en ben terwijl ik aan mijnheer Van Driel dacht naar mijn eigen huis gegaan. Ik was benieuwd wanneer mijnheer Van Driel weer thuis zou komen. De volgende middag belde hij aan. Ik nodigde hem binnen en bood hem koffie aan. Ik wachtte of hij bereid was om zijn verhaal uit zichzelf te beginnen.

Ik was zo nieuwsgierig en dacht: "Man, stel me niet zo lang op de proef. Wanneer begin je?" Vragen deed ik beslist niet. "Weet je waarom ik gearresteerd ben?" vroeg hij mij, tijdens het eerste kopje koffie. Ik schudde nee en glimlachte naar hem. "Ik was in de tropische tuin van een grote dierentuin, ik zal de naam niet noemen, bezig stekjes van een plant te draaien toen er een oppasser aan kwam zetten. Hij schreeuwde me toe, dat ik een dief en een vandaal was en dat ik de planten kapot maakte. "Maak je niet zo druk" zei ik hem. "Ik weet wat ik doe. Ik heb er verstand van. Ik ben misschien een dief, maar een vandaal ben ik zeker niet. Planten kapot maken, doe ik al helemaal niet. Ik respecteer planten. Hij pakte me bij mijn mouw en nam het stekje, dat los was gekomen uit mijn handen en zei, dat ik mee moest naar het kantoor. We liepen de halve dierentuin door. De bewaker hield mijn mouw vast en duwde me min of meer vooruit. De mensen bleven staan en keken naar het tafereel. Ik

schaamde me rot en nam me voor, dat mij dit niet meer zou overkomen. Daar ben ik nu echt te oud voor. Ik krijg misschien wel een dierentuin verbod. Zie je de krantenkoppen al voor je: ***“Dief van 76 jaar krijgt na planten diefstal verbod voor alle dierentuinen in Nederland.”*** Ik moest er niet aan denken. In het kantoor gekomen, belde de manager de politie. Het duurde even voor de politie kwam. Ik dacht nu eerst een kopje koffie mensen. Maar, nee hoor. Als een stout jongetje stond ik daar. Ik heb wel om een stoel gevraagd. Zo lang staan, was een beetje moeilijk. Toen de politieagent kwam, moest ik de inhoud van mijn tas laten zien. Ik had er drie plastic zakjes in met in ieder een stekje. Volgens de manager van de dierentuin hadden die stekjes een waarde van minstens drie honderd euro. Als de planten dood gingen door onoordeelkundig verwijderen van stekjes, kon de schade oplopen tot honderden euro's. Dus in feite had ik driehonderd euro of meer gestolen, vond de manager. Zoveel geld had ik niet bij me. Daarom moest ik een nacht in de politiecel blijven. De volgende morgen kon ik gaan als ik dezelfde dag nog de schade zou gaan betalen. Ik zou nog wel bericht krijgen van een boete of zo iets. Ook dat nog! De volgende dag ben ik onder begeleiding gaan pinnen en ben weer naar de dierentuin gebracht om te betalen. Ik vroeg om een rekening, want ik dacht anders steekt die manager het zo in zijn zak. Die man plofte bijna en vond me brutaal. Hier zit ik dan bij jou aan de koffie als een nederig mens. Dertig jaar heb ik op deze manier mijn stekjes verzameld en ben nog nooit tegen de lamp gelopen. Wat een geluk, dat ze niet in mijn zak hebben gekeken. Toen de oppasser brulde, dat ik een dief was, kon ik nog net twee stekjes in mijn zak frommelen.” Hij lachte zijn geheimzinnige lacht. “Aha, nu weet ik hoe u aan die zeldzame planten komt. Het is goed dat u het geheim heeft gehouden.

Iedereen kon dan stekjes gaan stelen als het zo gemakkelijk was,” zei ik. “Het was helemaal niet gemakkelijk. Ik moest steeds wachten omdat ik natuurlijk helemaal alleen moest zijn. Soms bleven de mensen maar komen. Als het zo ver was, dat ik alleen was, kreeg ik het warm. Het zweet brak me dan uit. Maar ik moest dat ene stekje hebben, waar ik soms een hele dag naar uit gekeken had. Je ziet nu ik ouder ben, ben ik ook minder alert. Die oppasser had ik helemaal niet gezien en ook niet gehoord. Dat was me vroeger niet over komen. Als ik een boete thuis krijg, zal ik deze snel en zonder mopperen betalen. Stel je voor, dat ze thuis komen kijken dan heeft dit uitje een heel lange staart. Misschien ben ik dan al mijn planten kwijt. Je hoort wel meer, dat ze gestolen waar in beslag nemen. Dan zou ik van verdriet dood gaan, denk ik.

“Nu weet je mijn geheim. Toch leuk hé?”

“Nu weet je mijn geheim. Toch leuk hé?” “Mijnheer Van Driel maakt u zich geen zorgen. U krijgt binnenkort vast een geldboete. Als u die betaalt is het voorbij. Eerlijk was het niet, dat weet u ook wel. Het blijft diefstal.” “Het was wel spannend hoor,” merkte mijnheer Van Driel met een glimlach op.

Die glimlach zal ik missen, dacht ik. “Ik weet bijna zeker, dat ik mijn verzameling nooit meer kan uitbreiden. Ik hoop wel,

dat ik hem kan houden. Ik hoop wel, dat die laatste twee oneerlijke stekjes het gaan doen. Mijn laatste avontuurlijk aandenken. Dan ga ik maar zelf stekjes verkopen. Of ik begin een plantenmuseum. Hij glimlachte en zei:

“Nu weet je mijn geheim. Toch leuk hé?”

De hoofdonderwijzer

Onze zoon zat op een kleine Christelijke dorpschool. Het was een fijne school en hij had het erg naar zijn zin. De leerlingen waren over verschillende lokalen verdeeld want er waren niet genoeg leerlingen om ieder leerjaar een eigen lokaal te geven. Er was ook geen geld om voor ieder leerjaar een onderwijzer te betalen. Er waren in totaal vier leerkrachten. De kinderen waren dus zo verdeeld, dat er verschillende niveaus bij elkaar in één lokaal zaten. Het was een leuke, gezellige en schone school. De school stond heel goed bekend. Op de middelbare scholen werd gezegd: “Met de leerlingen, die van de Prinses Marijke school komen, hebben we nooit problemen. Ze zijn goed voorbereid op zelfstandig werken en zelfstandig huiswerk maken. “

De hoofdonderwijzer zoals hij vroeger heette had de wind eronder. Hij kende iedere leerling en hun ouders. Hij hield bij iedereen een zekere afstand. Zelfs de collega leerkrachten noemden hem niet bij zijn voornaam. Het was altijd mijnheer Jasperse. Het was een kittig mannetje. Hij was altijd correct gekleed, erg vriendelijk, maar afstandelijk en ik dacht super eerlijk. Wij merkten aan alles, dat hij van kinderen en zijn vak hield. Wij vonden het een uitstekende school voor onze zoon. Toen wij in het dorp kwamen wonen, had ik aan de inspectie gevraagd of het verantwoord was onze zoon naar deze dorpschool te laten gaan. Ik kende de inspecteur goed en verwachtte van hem een objectief advies. Hij zei, dat het één van de modernste scholen uit de omgeving was. Was zijn oordeel anders geweest, hadden we met liefde onze zoon iedere dag enkele kilometers verder met de auto naar een school in de stad gebracht. Het werd dus de Prinses Marijke school.

Omdat dit een christelijke school was, werd iedere dag Bijbel onderwijs gegeven. Wij gingen in die tijd niet naar een kerk, maar we vonden Bijbel onderricht hoorde bij de opvoeding.

Toen we kennis maakte met mijnheer Jasperse hadden we niet het geringste vermoeden, dat deze man anders was dan hij zich voordeed. Misschien was dat omdat hij op een christelijke school werkte. Je verwacht dan dat iemand eerlijk is. Hij was vriendelijk en belangstellend en stelde ons gerust wat de pedagogische en sociale opvoeding binnen de school betreft. Onze zoon had in het begin problemen met zijn leerkracht. Mijnheer Jasperse had altijd een luisterend oor en er veranderde iets. Onze zoon doorliep verder alle klassen en kwam in de zesde klas bij mijnheer Jasperse. Toen was het de zesde klas. Nu zou de groep acht zijn. Onze zoon had het naar zijn zin. Hij deed mee aan de musical. Had een leuke kampeerweek en had een goed resultaat met de Cito toets. Het advies was VWO. Ook mijnheer Jasperse vond, dat hij naar het VWO kon. Alles klopte zoals onze zoon en wij het ons hadden voor gesteld.

Wat wij vreemd vonden, was dat de vrouw van mijnheer Jasperse zich zelden op school vertoonde. Mijn ervaring is, dat op een dorpschool de vrouw van het hoofd zich vaak in de school liet zien. Met ouderavonden of uitvoeringen was meestal de vrouw van het hoofd aanwezig. Mevrouw Jasperse niet. Als er echt iets bijzonders was dan was ze even aanwezig en verdween voordat men er erg in had, dat ze er was geweest. Ik heb haar één keer wat langer gezien. Op het VWO waar onze dochter zat, werd een rommelmarkt gehouden voor een goed doel. Haar oudste zoon had op deze school gezeten. Haar jongste zoon zat nog op deze middelbare school. Zodoende was ze net als ik op de rommelmarkt. Ze kende mij niet. Ik wist wel